

ΛΟΥΙΖ ΦΑΪΝ
Η ΚΟΡΗ
ΤΟΥ ΡΑΪΧ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΙΠΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Καλοκαίρι 1929

Το νερό της λίμνης, λείο σαν μετάξι, παφλάζει απαλά γύρω απ' τους πασσάλους της προβλήτας. Οι ροζιασμένες σανίδες κάτω από τα δάχτυλα των ποδιών μου είναι χοντρές και ζεσταμένες από τον ήλιο. Ο Καρλ είναι στην όχθη και πασχίζει να φορέσει το μαγιό του κάτω από την πετσέτα που κρατάει γύρω του η *μούτι**.

«Πρόσεχε, Χέτι» φωνάζει ο Καρλ. «Το νερό είναι βαθύ εκεί έξω».

«Απλώς κοιτάζω» του απαντώ φωνάζοντας κι εγώ. «Θέλω να δω τα μεγάλα ψάρια».

Σέρνω τα βήματά μου ως το τέρμα της προβλήτας και τυλίγω τα δάχτυλα των ποδιών μου γύρω από την άκρη της. Κουκουβίζω και κοιτάζω μέσα στο νερό. Δεν μπορώ να διακρίνω τον πυθμένα της λίμνης. Ίσως και να μην έχει. Ίσως το σκουροπράσινο νερό συνεχίζει ατελείωτο ως το κέντρο της γης, όπου άγρια τέρατα παραμονεύουν.

---

* Mutti: γερμανική λέξη που σημαίνει μαμά (γερμανικά στο πρωτότυπο) [Στμ]

Ο Βάλτερ κολυμπάει προς την προβλήτα. Πλατσουρίζει τα χέρια του γύρω γύρω κι ύστερα γυρίζει κι επιπλέει ανάσκελα και τα χλωμά δάχτυλα των ποδιών του αναδύονται από το νερό. Έπειτα ξανασηκώνεται, μου χαμογελάει πλατιά και τινάζει τα βρεγμένα μαλλιά του από το πρόσωπό του. Μακάρι να έκανα κι εγώ μαθήματα κολύμβησης, όπως ο Καρλ. Τότε θα μπορούσα κι εγώ να σκίζω το νερό σαν ψάρι αντί να πλατσουρίζω στα ρηχά, χτυπώντας τα πέλματά μου στις μυτερές πέτρες και γλιστρώντας στα γλιστρισμένα φύκια.

Από την κούρνια μου, παρακολουθώ τον Βάλτερ να ξεμακραίνει κολυμπώντας στη λίμνη. Κάποια στιγμή εξαφανίζεται από το οπτικό μου πεδίο, καθώς τον κρύβει το συμπαγές ξύλινο υποστύλωμα της προβλήτας. Μετακινούμαι για να τον ξαναδώ, αλλά σκύβω πολύ και πέφτω προς τα εμπρός. Τα χέρια μου ανοίγουν διάπλατα, προσπαθώντας να γραπωθούν από το κενό, κι εγώ πέφτω όλο και πιο κάτω, όλο και πιο κάτω.

Σκάω με την κοιλιά πάνω στη σκληρή σαν πέτρα επιφάνεια. Βγάζω μια πνιχτή κραυγή από το ψύχος και το στόμα μου αντί με αέρα γεμίζει με το ταγγό νερό της λίμνης.

«Βοήθεια!» ψελλίζω πλατσουρίζοντας απελπισμένα, τυφλωμένη από τις θαμπές εναλλαγές φωτός και σκότους.

«ΒΟΗΘΕΙΑ!» φωνάζω πιο δυνατά, αλλά το νερό είναι αγριεμένο, σαν να κοχλάζει, και αναταράσσεται, σκεπάζοντας το κεφάλι μου, ενώ τα τέρατα με ρουφάνε προς τα κάτω, στη βαθιά, πράσινη φωλιά τους.

Κυριευμένη από πανικό, τινάζω χέρια και πόδια, παλεύοντας να αναδυθώ και πάλι στην επιφάνεια. Καταφέρνω να

πάρω μια ανάσα. Από μακριά ακούγονται φωνές. Κουνώ ξέφρενα τα μέλη μου, αλλά δεν καταφέρνω να κρατηθώ στην επιφάνεια και περιδινούμαι ξανά και ξανά. Οι φωνές αργοσβήνουν καθώς το νερό με τραβά και πάλι κάτω, τα πνευμόνια μου θέλουν να ουρλιάξουν, αλλά γεμίζουν με νερό –άφθονο, βαρύ, λιγωτικό– και νιώθω να πνίγομαι.

Σκοτάδι με τυλίγει.

Νιώθω κάτι να γραπώνει το μαγιά μου και να γδέρνει την πλάτη μου. Με ένα τράβηγμα ξαναβρίσκομαι στην επιφάνεια. Κάποιος με κρατάει κι εγώ αναγουλιάζω και βήχχω στο εκτυφλωτικά λευκό φως του ήλιου, ώσπου νιώθω πως θα βγάλω τα σωθικά μου. Ο αέρας εισβάλλει στα πνευμόνια μου, γδέρνοντας τον λαιμό μου, και από τη μύτη μου τρέχει νερό. Το άτομο που με κρατάει χτυπάει δυνατά τα πόδια του, για να κρατήσει και τους δυο μας στην επιφάνεια του νερού, αγκομαχώντας και ασθμαίνοντας από την υπερπροσπάθεια. Τα χέρια που με βαστούν με γυρίζουν ανάσκελα και νιώθω αποκάτω μου ένα δυνατό κορμί να κρατάει το κεφάλι μου πάνω από την επιφάνεια του νερού.

«Μην παλεύεις άλλο, είσαι ασφαλής τώρα» ακούω μια φωνή στο αυτί μου. Είναι η φωνή του Βάλτερ. «Θα σε βγάλω στην ακτή».

Τυλίγει το χέρι του γύρω από το σαγόνι μου και με σύρει μαζί του.

Προσπαθώ να μείνω ακίνητη, αλλά το νερό μπαίνει στα αυτιά μου και κλυδωνίζομαι, ενώ εκείνος συνεχίζει να κολυμπάει με σπασμωδικές κινήσεις ανάσκελα, ξεφυσώντας από την προσπάθεια να με κρατήσει στην επιφάνεια, ώσπου να φτάσουμε στα ρηγά. Ακούω αγνά κάποιες φωνές και κραυ-

γές από κάπου κοντά. Το σώμα του Βάλτερ είναι στιβαρό και νιώθω ασφαλής. Όταν αρχίζει να απομακρύνεται από κάτω μου, εγώ γαντζώνομαι απελπισμένα πάνω του και τα μπερδεμένα πόδια μας βυθίζονται ως τον πάτο της λίμνης.

«Μη φοβάσαι, εδώ πατώνεις» μου λέει και με βοηθάει να σταθώ όρθια.

Η λάσπη χώνεται ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών μου, όμως εγώ τρέμω σύγκορμη και τα πόδια μου δεν με βαστούν. Ο Βάλτερ με κρατάει κι εγώ γέρνω πάνω του. Ο λαιμός μου καίει από τον βήχα. Νερό στάζει ακόμη από τη μύτη μου.

Η μούτι τρέχει στα ρηχά, μουσκεύοντας τη φούστα της, αλλά δεν φαίνεται να τη νοιάζει. Με σηκώνει στην αγκαλιά της, με σφίγγει πάνω της και βγαίνουμε παραπατώντας στη στεριά. Με τυλίγει με μια ζεστή πετσέτα.

«Είσαι καλά, Χέτι;» λέει ο Καρλ, που τώρα είναι δίπλα μας κι αυτός. Με χτυπά στην πλάτη και με κοιτάζει εξεταστικά στο πρόσωπο. «Αφού σ' το είπα να προσέχεις!»

«Οχ, καημένο μου παιδάκι!»

Η μούτι γονατίζει αργά αργά κρατώντας με ακόμη στην αγκαλιά της. Με λικνίζει μπρος πίσω σαν να ήμουν μωρό και όχι κορίτσι επτά χρονών. Το αυτί μου είναι κολλημένο στο στήθος της και ακούω την ανάσα της, κουρασμένη και γρήγορη.

Ο Βάλτερ στέκει παραδίπλα και μας παρακολουθεί αμίλητος. Στάζει νερό. Η μούτι στρέφεται σ' αυτόν:

«Της έσωσες τη ζωή, Βάλτερ. Δόξα τω Θεώ που είσαι τόσο καλός κολυμβητής! Αν δεν έφτανες τόσο γρήγορα...» του λέει και αρχίζει να κλαίει.

«Μην το συζητάτε» λέει ο Βάλτερ αποστρέφοντας αμέσως το βλέμμα του.

«Θα πω στη μητέρα σου πόσο γενναίος στάθηκες».

«Δεν χρειάζεται. Ειλικρινά».

Αρπάζει την πετσέτα του και αρχίζει να σκουπίζεται.

Η μούτι σκουπίζει τα δάκρυα από μάτια της και με βοήθεια να ντυθώ. Νιώθω το πίσω μέρος της μύτης μου και του λαιμού μου γδαρμένα, σαν να έχω καταπιεί τσιμέντο.

«Ίσως θα έπρεπε να κάνει μαθήματα κολύμβησης η Χέτι» σπάει τη σιωπή ο Καρλ.

Η μούτι ρουφάει τη μύτη της και γνέφει με το κεφάλι.

Με φουριόζικες κινήσεις απλώνει την κουβέρτα και τα πράγματα του πικνίκ. Εγώ έχω πάψει επιτέλους να τρέμω και δοκιμάζω να φάω μια τηγανίτα με σμέουρα και να πιω λίγο γάλα από το φλασκί που έχει μαζί της.

Κάποια στιγμή βρίσκω επιτέλους το κουράγιο να κοιτάξω τον Βάλτερ. Τα κυματιστά ξανθά μαλλιά του είναι μισοβρεγμένα, μισοστεγνά. Λέει κάτι στον Καρλ, αλλά μετά γυρνά προς το μέρος μου και μου σκάει ένα χαμόγελο.

Τα μάτια του είναι τα πιο ζεστά κι ευγενικά γαλανά μάτια στον κόσμο.

Αργότερα εκείνο το βράδυ η μούτι με βάζει για ύπνο στο στενό κρεβάτι μου, που ακουμπά στον τοίχο της κρεβατοκάμαρας την οποία μοιράζομαι με τον Καρλ.

«Καληνύχτα, αγάπη μου». Η μούτι με φιλά στο μέτωπο και μου χαϊδεύει τα μαλλιά. «Είσαι καλά, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, μούτι».

«Ωραία».

Χαμογελά και μου χαϊδεύει πάλι τα μαλλιά. Σβήνει το φως και κλείνει απαλά την πόρτα πίσω της.

Εγώ κρατώ τα μάτια μου ανοιχτά. Στα σκοτεινά διακρίνω τον όγκο της ντουλάπας στον τοίχο και το άδειο κρεβάτι του Καρλ κάτω από το περβάζι του παραθύρου. Όταν είναι κι αυτός στο δωμάτιο, δεν μπορούν να μου κάνουν κακό οι απειλητικές σκιές. Κάθε φορά που κλείνουν βαριά τα βλέφαρά μου, ξαναβρίσκομαι στη λίμνη και τα νερά της με ρουφούν στα θολά βάθη της, φράζοντας τα πνευμόνια μου, πνίγοντάς με. Η καρδιά μου βροντοχτυπά και τα μάτια μου ξαναανοίγουν απότομα. *Μείνε ξύπνια. Μείνε ξύπνια. Μείνε ξύπνια.*

Η πόρτα τρίζει νωρίτερα από ό,τι περίμενα.

«Καρλ;»

«Χέτι; Είσαι ακόμη ξύπνια;»

«Δεν μπορώ να κοιμηθώ».

«Το φανταζόμουν. Άκου, έχω κάτι για σένα. Για να σε κάνει να νιώσεις καλύτερα. Το κρατούσα για τα γενέθλιά σου, αλλά θέλω να σ' το δώσω τώρα. Θα σου πάρω κάτι άλλο για τα γενέθλιά σου».

Ανάβει το φως κι εγώ ανοιγοκλείνω τα μάτια τυφλωμένη ξαφνικά.

Ο Καρλ χώνεται κάτω από το κρεβάτι του και βγαίνει κρατώντας μια ορθογώνια χαρτοσακούλα.

«Να το» λέει κι ακουμπάει το δέμα πάνω στα σκεπάσματα μου, ενώ εγώ προσπαθώ να ανακαθίσω.

Κουρνιαάζει στην άκρη του κρεβατιού μου. Τα μάγουλά του είναι τσιτωμένα και το μέτωπό του ζαρώνει κάτω από τη σκούρα φράντζα του.

«Μακάρι να σε είχα σώσει εγώ σήμερα, ποντικάκι» μου λέει «αλλά ήμουν πολύ μακριά».

Το ξέρω πως το εννοεί γιατί, έτσι όπως με κοιτάζει στα μάτια, μπορώ να δω κατευθείαν μες στην ψυχή του. Οι κόρες των ματιών του είναι τεράστιες και ολόμαυρες από την ανησυχία του και καταλαβαίνω πως κλαίει από μέσα του, όπως κι εγώ. Του γνέφω, για να καταλάβει ότι καταλαβαίνω.

«Τουλάχιστον ήταν εκεί ο Βάλτερ. Και είναι ο καλύτερός σου φίλος».

Κοιτάζω την ογκώδη χαρτοσακούλα που έχω στα χέρια μου.

«Άνοιξέ τη, λοιπόν» με παρακινεί ο Καρλ.

Το χαρτί τριζοβολάει καθώς ξετυλίγω τη διπλωμένη χαρτοσακούλα. Γλιστρώ μέσα το χέρι μου και τα δάχτυλά μου αγγίζουν το σκληρό επικάλυμμα ενός βιβλίου. Είναι ένα ημερολόγιο, από εκείνα που έχουν κι οι μεγάλοι. Την μπροστινή πλευρά του κοσμεί ένα πλούσιο μωσαϊκό από σχήματα σε διάφορες αποχρώσεις του καφέ, του πορτοκαλί και του μπλε. Το χαρτί μέσα είναι κρεμ.

«Είναι πανέμορφο» ψιθυρίζω. «Σ' ευχαριστώ, Καρλ».

«Υπάρχει και κάτι άλλο εκεί μέσα» χαμογελά ο Καρλ.

Στον πάτο της σακούλας υπάρχει μια ασημογάλαζη πένα.

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να γράφεις εκεί μέσα όλα τα μυστικά σου. Ή τις ιστορίες που σκαρώνεις με αυτή την αχαλίνωτη φαντασία σου» λέει ο Καρλ, κοιτάζοντας ερευνητικά το πρόσωπό μου.

«Θα προσπαθήσω να γράψω μερικές πολύ καλές. Αν και ίσως όχι για πνιγμούς» του χαμογελάω, θέλοντας να τον καθησυχάσω πως όλα είναι καλά.

Όταν ακουμπάω και πάλι το κεφάλι μου στο μαξιλάρι, ξέρω πως όλα *είναι όντως* καλά, μόνο που κάποια πράγματα έχουν αλλάξει.

Κόντεψα να πνιγώ και με έσωσε ο Βάλτερ.

Αυτό αλλάζει τα πάντα.

Η ΚΟΡΗ του ΡΑΪΧ

ΛΙΨΙΑ, ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '30

Θα πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στην αφοσίωση προς την πατρίδα της και σε μια αγάπη που θα μπορούσε να σημάνει την καταστροφή της...

Η Χέτι Χάινριχ, ευπειθής θυγατέρα ενός υψηλόβαθμου αξιωματικού των ναζί, ονειρεύεται να παίξει τον ρόλο της στο ένδοξο Χιλιετές Ράιχ. Αυτό που δεν έχει φανταστεί ποτέ είναι πως θα αναγκαστεί να αναθεωρήσει όλα όσα ξέρει και πιστεύει από τη στιγμή που θα ξανασυναντήσει τον Βάλτερ, έναν Εβραίο φίλο της από τα παιδικά της χρόνια, ο οποίος ξυπνάει επικίνδυνα συναισθήματα μέσα της. Μέσα στο νοσηρό περιβάλλον του ναζισμού, όπου κυριαρχεί ο φόβος και οι άνθρωποι συμπεριφέρονται απάνθρωπα στους Εβραίους, η Χέτι δεν ξέρει ποιον να εμπιστευτεί και πού να στραφεί. Ειδικά μάλιστα όταν ανακαλύπτει ότι κάποιος την παρακολουθεί.

Συνειδητοποιώντας το τεράστιο ρίσκο που αναλαμβάνει –αλλά και ανήμπορη να αντισταθεί στην έντονη έλξη που της ασκεί ο Βάλτερ– ξεκινάει μια μυστική ερωτική σχέση μαζί του. Καθώς όμως απειλεί να τους αφανίσει το διογκούμενο ρεύμα του αντισημιτισμού, η Χέτι και ο Βάλτερ θα αναγκαστούν να καταφύγουν σε ακραία μέτρα.

Η επέλαση των σκοτεινών δυνάμεων του ναζισμού θα καταστρέψει το σύμπαν της Χέτι ή μπορεί να θριαμβεύσει τελικά η αγάπη;

Συναρπαστικό, βαθιά συγκινητικό και εμπνευσμένο από την οικογενειακή ιστορία της συγγραφέως, Η κόρη του Ράιχ είναι ένα μαγευτικό βιβλίο γεμάτο ολοζώντανους χαρακτήρες. Ένα σχολαστικά μελετημένο πορτρέτο της ναζιστικής Γερμανίας και μια υπενθύμιση ότι το παρελθόν δεν πρέπει ποτέ να ξεχνιέται.